

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 68/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 89/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
.	Obrońca oskarżonego M.	# zasadny	
.	G. (1) zaskarżył powyższy wyrok	# częściowo zasadny	
.	w całości i na podstawie art. 438 pkt 1 – 3 k.p.k. zarzucił:	# niezasadny	
	„1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:	# zasadny	
	- art. 156 § 1 pkt 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe	# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

<p>zastosowanie przez wyrażenie poglądu, iż oskarżony dopuścił się czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, podczas gdy z analizy okoliczności przedmiotowej sprawy wynika, że nie zostały wypełnione ustawowe znamiona tego czynu a oskarżonemu można ewentualnie przypisać sprawstwo czynu z art. 157 § 2 k.k.</p> <p>2) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt. 1 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, lakoniczną i jednostronną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych, w tym:</p> <p>- praktyczne pominięcie spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego, który w szczegółowy sposób opisał przebieg zdarzenia i od samego początku wskazywał,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
--	---

że nie przyłożył
jedynie nóż do szyi
pokrzywdzonego a
to działanie samego
pokrzywdzonego tj.
zbliżenie głowy do
noża i
spowodowanie w ten
sposób nacisku na
ostrze a następnie
wykonanie ruchu
głową
(najprawdopodobniej)dwukrotny)
spowodował
powstanie ran
czemu nie
sprzeciwia się
wydana w
przedmiotowej
sprawie opinia
medyczna
sporządzona przez
biegłe sądowe
wydana na etapie
postępowania
sądowego

- nadania waloru
prawdziwości
wyłącznie
pierwszym
zeznanom D. A.
(1), w czasie
których wskazał na
przebieg zdarzenia,
bez zważania na
to, że w trakcie
zajścia świadek
ten miał około
1,41 mg/l alkoholu
w wydychanym
powietrzu (stan
upojenia
alkoholowego), co
bez wątpienia
wpływało na
zdolności poznawcze
a także
zapamiętywanie
wydarzeń a nadto

mógł w dniu następnym (po zdarzeniu) znajdować się w stanie nietrzeźwości składając zeznania (vide opinia toksykologiczna) oraz, że późniejszym czasie odwołał te zeznania

- odmowie nadania waloru wiarygodności kolejnym zeznaniom D. A. (1) złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego (drugie zeznania dotyczące przebiegu zdarzenia) oraz przed sądem z uwagi na fakt, iż są one wg Sądu wynikiem jego pobytu w jednej celi z oskarżonym M. G. (1) w AS w M. podczas, gdy z zeznań tych wyłania się faktyczny przebieg zdarzenia, który był weryfikowany przez biegłe, które wskazały, iż do powstania ran mogło dojść w sposób opisywany w wyjaśnieniach oskarżonego oraz pokrzywdzonego

- nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka B. W. co do samego przebiegu zdarzenia pomimo tego, że w

tym dniu znajdowała się ona co najmniej w stanie upojenia alkoholowego (1,55 mg/l), mając między innymi na uwadze fakt, iż świadek ten doskonale pamięta przebieg zajścia ale nie pamięta tego, że kilkanaście minut później była poddana badaniu trzeźwości z wynikiem jak wyżej

- nadanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. T. (1) co do samego przebiegu zdarzenia pomimo tego, że w tym dniu znajdował się on co najmniej w stanie upojenia alkoholowego (2,00 mg/l), mając między innymi na uwadze fakt, iż podaje częściowo fakty z tego dnia z momentu po zdarzeniu ale nie pamięta tego, że kilkanaście minut później był poddany badaniu trzeźwości z wynikiem jak wyżej

- pominięcie przy dokonywaniu oceny zeznań wszystkich ww. świadków faktu, iż w dniu zdarzenia tj. 4.12.2020 roku znajdowali się oni co najmniej w stanie upojenia alkoholowego i tak uzyskano u nich

następujące wyniki
badań trzeźwości:

- D. A. (1) o godz.
20:12 - 1,41 mg/l

- B. W. o godz. 19:34
- 1,55 mg/l

- M. T. (1) o godz.
19:30 - 2,00 mg/l

co niewątpliwie
wpływało na
zdolności
postrzegania i
zapamiętywania
rzeczywistości

- praktyczne
pominięcie
wniosków opinii
medycznej oraz
toksykologicznej
sporządzonych na
etapie postępowania
sądowego pomimo
faktu, iż Sąd
nie kwestionuje
ich wiarygodności
zwłaszcza w
kontekście tego, iż
opinia medyczna nie
wyklucza, że do
powstania ran na
ciele
pokrzywdzonego
doszło w sposób
wskazywany przez
oskarżonego w jego
wyjaśnieniach a
także przez D. A.
(1) w jego kolejnych
zeznaniach (nie
pierwszych)

3) błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku,

mający istotny wpływ na jego treść, polegający na uznaniu oskarżonego M. G. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, pomimo poważnych, zasadnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z całokształtu materiału dowodowego sprawy - w szczególności z wyjaśnień oskarżonego konsekwentnie nie przyznającego się do winy, wyjaśniającego logicznie, spójnie i wiarygodnie, a także z zeznań pokrzywdzonego D. A. (1) co do przebiegu zdarzenia (zeznanie drugie w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem), które korespondują z wydaną w sprawie na etapie postępowania sądowego opinią medyczną która przez Sąd została uznana za wiarygodną w całości a z których to wynika, że do uszkodzenia ciała u pokrzywdzonego doszło na skutek jego zachowania polegającego na

dokonaniu nacisku swoim ciałem na przystawiony mu do szyi nóż (do jego ostrza) a następnie poruszenie swoją głową.

Prokurator Rejonowy w Międzyrzeczu zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze - na niekorzyść oskarżonego M. G. (1) - i na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:

- rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu M. G. (1) kary za przypisane mu przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do wysokiego stopnia jego zawinienia i szkodliwości społecznej czynu, wynikającej zwłaszcza z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających oskarżonego, w tym jego uprzedniej karalności, wyrażającą się w orzeczeniu kary trzech lat

	<p>pozbawienia wolności, a zatem w wymiarze dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., co sprawia, że wymierzona oskarżonemu kara nie będzie spełniać jej celów także w zakresie prewencji indywidualnej, nakazującej branie pod uwagę celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz prewencji ogólnej, nakazującej wzięcie pod uwagę potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja wniesiona przez obrońcę M. G. (1) w zakresie stawianych w niej podstawowych zarzutów, domagająca się uniewinnienia oskarżonego, tudzież wydania rozstrzygnięcia kasatoryjnego, była merytorycznie niezasadna. Nota</p>			

bene obrońca zarówno w apelacji, jak i na rozprawie odwoławczej, w ogóle nie wskazał nawet, z jakich in concreto powodów i na jakiej podstawie prawnej (w świetle treści art. 437 § 2 k.p.k.), Sąd Apelacyjny miałby zdecydować „o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. do ponownego rozpoznania”, skoro autor apelacji ani nie podnosił przyczyn z art. 439 § 1 k.p.k., ani (co oczywiste) z art. 454 k.p.k., ani też nie akcentował perspektywy (konieczności) przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości (arg. ex art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Konsekwencją wniesienia omawianej skargi odwoławczej stała się jednak nieznaczna modyfikacja opisu czynu przypisanego M. G. (1) zaskarżonym wyrokiem, a w tej, zmienionej sytuacji procesowej, apelacja wniesiona przez prokuratora (w

zakresie orzeczenia o karze - na niekorzyść oskarżonego), nie mogła zostać uwzględniona.

Na wstępie rozważań zauważyć należy, że skarga odwoławcza obrońcy M. G. (1) została, co do zasady, niewłaściwie skonstruowana.

Mianowicie jej autor (podmiot profesjonalny), nie bacząc na samoistność podniesionego w petitum zarzutu obrazy prawa materialnego – „art. 156 § 1 pkt 2 k.k.” (art. 438 pkt 1 k.p.k.) i jakby nie ufając jego skuteczności, sformułował również dwa inne zarzuty - obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Tymczasem, z punktu widzenia kontroli odwoławczej, istotne jest rozróżnianie pierwotnych źródeł uchybienia i jego następstw. Wypada zatem po przypomnieć (po raz kolejny), że obraza prawa materialnego

ma miejsce tylko wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu ustalony prawidłowo, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego.

Natomiast nie dochodzi do obrazu prawa materialnego wówczas, gdy wadliwości orzeczenia skarżący upatruje w błędnych ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę. W takich zaś wypadkach podstawą odwoławczą powinien być zatem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, albo obrazu prawa procesowego, jeżeli wadliwość orzeczenia jest wynikiem błędnych ocen sądu (por. postanowienia SN: z 09.01.2002 r., V KKN 319/99, LEX nr 53010; z 06.02.2007 r., III KK 407/06, LEX nr 467593; z 15.02.2007 r., IV KK 234/06, LEX nr 445859; z 08.05.2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025). W świetle powyższego, skoro obrońca M. G. (1) zdaje się nie dostrzegać, że o zasadności naruszenia prawa

materialnego można mówić wtedy, gdy w sposób wadliwy dokonano subsumcji normy prawnej do trafnie ustalonego stanu faktycznego, a mimo to wyraźnie kwestionuje jednak, dokonane przez Sąd I instancji, ustalenia faktyczne, to ten sposób dedukcji należy uznać za nieprawidłowy. W takim zaś układzie procesowym, podniesiony w apelacji (jako pierwszy) zarzut obrazy prawa materialnego ma charakter zarzutu alternatywnego, który będzie stanowił przedmiot oceny sądu ad quem dopiero wówczas, gdy zostaną zaaprobowane ustalenia faktyczne (por. postanowienie SN z 19.10.2016 r., V KK 239/16, LEX nr 2148667).

Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów omawianej apelacji, niejako dla „oczyszczenia przedpola”, należy także zwrócić uwagę na wybitnie polemiczny charakter zaprezentowanej w niej argumentacji, która wprost

wskazuje, że
zadaniem
wniesionej skargi
odwoławczej, jest
przede wszystkim
podważenie ustaleń
faktycznych Sądu
I instancji, zaś
sformułowane
dodatkowo w
petitum zarzuty
naruszenia
przepisów prawa
procesowego, mają
jedynie charakter
instrumentalny.

I tak zupełnie
nietrafne było
wysunięcie zarzutu
obrazy „art. 2 §
1 pkt 1 § 2, art.
4” k.p.k. Skarżący
wskazał in concreto
na naruszenie: art.
2 § 1 pkt 1 k.p.k.
(przepis ten statuuje
zasadę trafnego
orzekania); art. 2
§ 2 k.p.k. (zasada
prawdy - oparcie
rozstrzygnięcia na
prawdziwych
ustaleniach; art.
4 k.p.k. (zasada
obiektywizmu).

Przywołane przepisy
statuują ogólne
zasady gwarancyjne,
które zostały
powołane jedynie
werbalnie, gdyż nie
mogą, ze względu
właśnie na swój
ogólny charakter,
stanowiąc samoistnej
podstawy zarzutu
apelacyjnego.

Nadto, wyrażona w
art. 4 k.p.k. zasada

obiektywizmu nie polega przecież na interpretacji materiału dowodowego jedynie na korzyść oskarżonego. Dyrektywa ta, powiązana ściśle z zasadą prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.) nakazuje organom prowadzącym postępowanie karne zachowanie obiektywnego stosunku do stron i innych uczestników postępowania, a także do sprawy, będącej przedmiotem rozpoznania. Natomiast przedmiotem ewentualnych uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Zatem zarzut obrazy art. 4 k.p.k., podobnie zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, nie może sam przez się stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej z art.

438 pkt 2 k.p.k.,
albowiem skarżący
zawsze winien
wskazać konkretny
przepis k.p.k., który
został naruszony
przez sąd orzekający,
co w konsekwencji
doprowadziło do
nieuwzględnienia
okoliczności
przemawiających na
korzyść oskarżonego
(zob. postanowienia
SN: z 16.03.2001
r., V KKN 19/99,
LEX nr 51668;
z 28.12.2001 r.,
V KKN 329/00,
LEX nr 51623;
z 13.05.2002 r.,
V KKN 90/01,
LEX nr 53913; z
08.01.2007 r., II KK
123/06, OSNwSK
2007/1/81; z
19.12.2007 r., V
KK 390/07, LEX
nr 353329; z
15.04.2010 r., III KK
351/09, OSNwSK
2010/1/775; z
26.01.2011 r., III
KK 335/10, LEX nr
736755; z 11.09.2012
r., IV KK 211/12,
LEX nr 1220924;
z 18.06.2014 r.,
III KK 28/14, LEX
nr 1483958; z
22.11.2017 r., V KK
289/17, LEX nr
2434485).

Zarzut obrazy
kolejnego przepisu
prawa procesowego
- art. 5 § 2 k.p.k. jest
chybiony dlatego,
że orzekający w

sprawie Sąd Okręgowy nie miał przecież jakichkolwiek wątpliwości co do ustaleń faktycznych oraz zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego M. G. (1), ale także i z tego powodu, iż analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby zaistniała taka szczególna sytuacja, która winna skutkować powzięciem wątpliwości akcentowanych przez autora skargi. Zresztą sama treść omawianej apelacji nie wykazuje również, że Sąd I instancji powziął takie wątpliwości natury faktycznej, które rozstrzygnął na niekorzyść ww. oskarżonego, a dowodzi jedynie tego, iż to sam skarżący obrońca takie wątpliwości przejawia, co z kolei nie uzasadnia zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Przypomnieć w tym miejscu należy, że z reguły in dubio pro reo jasno wynika, iż ma ona zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszystkich starań organu

prowadzącego postępowanie, nie da się usunąć występujących wątpliwości, stąd zostanie ona naruszona dopiero wówczas, gdy sąd po przeprowadzeniu wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy dowodów i po dokonaniu ich oceny, ustali co najmniej dwie równorzędne wersje możliwego przebiegu zdarzenia, a następnie dokona ustaleń w oparciu o wersję mniej korzystną dla oskarżonego.

Natomiast fakt, iż obrońca M. G. (1), po dokonaniu własnej oceny dowodów, ustalił w inny, odmienny sposób przebieg określonych zdarzeń i faktów, zaś te autorskie ustalenia są odmienne od tych, poczynionych przez Sąd Okręgowy, nie oznacza naruszenia w/w dyrektywy, gdyż nie może ona stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wszelkich wątpliwości, co czyni autor omawianej apelacji (zob. postanowienia SN: z 16.11.2015 r., II KK 321/15, LEX nr 1943847;

z 08.05.2015 r.,
III KK 333/14,
LEX nr 1713025;
z 03.04.2012 r.,
V KK 335/11,
LEX nr 1163975;
z 22.12. 2010 r.,
II KK 308/1/
LEX nr 686681).
Rzecz także w
tym, że tłumaczenie
wątpliwości na
korzyść oskarżonego
nie oznacza przecież
powinności
wybierania wersji
najkorzystniejszej.
Jednocześnie
obrońca nie
sprecyzował nawet,
jakie - jego zdaniem
- wątpliwości Sąd
Okręgowy in
concreto
rzeczywiście
powziął, a następnie
rozstrzygnął na
niekorzyść ww.
oskarżonego, co
uniemożliwia
bardziej szczegółowe
odniesienie się do
postawionego przez
niego zarzutu.
Zauważyć także
należy, że skarżący
(podmiot
profesjonalny)
formułując zarzut
obraży ww.
przepisów prawa
procesowego,
wydaje się być
niekonsekwentny
albowiem wskazuje
również i na
naruszenie art. 7
k.p.k., a zatem
podkreśla to, że
wadliwe - jego

zdaniem - ustalenia faktyczne, nie są wynikiem niewłaściwego zastosowania reguły in dubio pro reo, ale dowolnej - w ocenie obrońcy - oceny dowodów. Warto w tym miejscu przypomnieć, że nie powinno się formułować zarzutu naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., gdy jednocześnie kwestionuje się wprost ustalenia faktyczne i przeprowadzoną ocenę dowodów (art. 7 k.p.k.), albowiem nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego, nie ma zastosowania do sytuacji, gdy wątpliwości te są rezultatem niedokładnego i niewyczerpującego postępowania dowodowego albo też efektem wadliwej oceny dowodów (zob. J. Matras: Komentarz do art. 438 K.p.k. [w:] K. Dudka [red.]: K.p.k. Komentarz. WKP, LEX 2018). Słowem nie jest prawidłowe jednoczesne podnoszenie w zarzucie obraży przepisów art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. skoro - co do zasady - przepisy

te mają charakter rozłączny, gdyż nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać dopiero wówczas, gdy sąd merytoryczny, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (zob. postanowienia SN: z 10.10. 2013 r., V KK 119/13, LEX 1400594; z 11.05.2017 r., II KK 18/17, LEX nr 2311295; z 17.09.2014 r., V KK 127/14, LEX nr 1537570; z 20.09.2017 r., III KK 194/17, LEX nr 2397572).

Wbrew odmiennym twierdzeniom obrońcy M. G. (1) nie doszło również do naruszenia akcentowanego w apelacji naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. Ponownie przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną ww. unormowania, jeśli tylko: 1) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej

całokształtu
okoliczności sprawy;
2) stanowi wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających,
zarówno na korzyść,
jak i niekorzyść
oskarżonego; 3)
jest zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego a nadto
zostało logicznie
uargumentowane w
uzasadnieniu
wyroku (zob.
postanowienia SN:
z 01.09.2010 r., IV
KK 78/10, OSNwSK
2010/1/1653; z
18.12.2012 r., III
KK 298/12, LEX
nr 1232292; z
28.04.2015 r., II
KK 89/15, LEX
nr 1682543; z
15.03.2018 r., II
KK 91/18, LEX
nr 2473785; z
11.04.2018 r., IV
KK 104/18, LEX nr
2498022).

Tymczasem
obrońca, pomimo
obszerności
wniesionej skargi
odwoławczej
racjonalnie nie
wykazał, aby
którykolwiek z
powyższych
warunków nie został
in concreto
dotrzymany. Autor
apelacji przedstawił
wyłącznie własną,
wybiórczą,
odmienną od

dokonanej przez Sąd I instancji, ocenę materiału dowodowego, nie wykazując nieprawidłowości w rozumowaniu organu orzekającego. I choć odmienna, subiektywna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego M. G. (1) - jest prawem jego obrońcy, jednakże nie prowadzi sama przez się do uznania, że analiza dokonana w niniejszej sprawie przez Sąd Okręgowy charakteryzowała się nieuprawnioną dowolnością.

Zupełnie gołosłowne było także zaakcentowanie w petitum omawianej apelacji obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. skoro jej autor, wbrew obowiązкови wynikającemu z treści przepisu art. 427 § 2 k.p.k., nie zamieścił w pisemnych motywach swej skargi odwoławczej nawet jakiegokolwiek uzasadnienia forsowanego zarzutu procesowego. Tymczasem, zgodnie z treścią ww. unormowania na podmiocie

kwalfikowanym
spoczywa powinność
wskazania
dodatkowych
elementów środka
odwoławczego w
postaci zarzutów,
ale też uzasadnienia
środka
odwoławczego. Przy
czym tego ostatniego
wymagania nie
należy rozumieć
tylko w sensie
czysto formalnym,
gdyż przepis art.
427 § 2 k.p.k.
nie realizowałby
wówczas funkcji,
jaką postawił przed
nim ustawodawca.
Wprawdzie
warunkiem przyjęcia
i merytorycznego
rozpoznania środka
odwoławczego,
złożonego przez
podmiot
kwalfikowany, jest
zatem wskazanie
zarzutów stawianych
rozstrzygnięciu i
uzasadnienie ich
oraz wniosków
odwoławczych, ale
ten minimalny
warunek nie
wystarcza jednak
do uznania, że
zarzucane
uchybień
wystąpiły. W
uzasadnieniu skargi
uchybień te muszą
być wykazane. Nie
ma innej drogi do ich
stwierdzenia przez
sąd odwoławczy
(chyba, że wystąpią
przyczyny

wzruszenia
rozstrzygnięcia
brane pod uwagę
z urzędu). Z
powyższego wynika,
że inne przesłanki
decydują o przyjęciu
i rozpoznaniu środka
odwoławczego, inne
zaś o jego
uwzględnieniu (por.
P. Hofmański [red.]:
Kodeks
postępowania
karnego. Komentarz
do art. 297 - 467.
Tom II., Warszawa
2011).

W kontekście
powyższego należy
stwierdzić, iż
obrońca, pomimo
wyodrębnienia w
apelacji jednostki
redakcyjnej
opatrzonej
nagłówkiem
„uzasadnienie”, w
ogóle nie wskazał
dlaczego, zdaniem
skarżącego, Sąd I
instancji naruszył
szereg,
enumeratywnie
wskazanych
przepisów
procesowych.
Próżno szukać w
pisemnych
motywach apelacji
wskazania na
konkretne przepisy
prawa procesowego,
akcentowane
wcześniej w petitum,
tudzież przywołania
choćby jednej
konkretnej karty z
obszernego

materiału aktowego niniejszej sprawy, nie mówiąc już o tym, że obrońca nie zadbał nawet o właściwe ponumerowanie stron sporządzonej skargi odwoławczej. W tym stanie rzeczy sąd ad quem niejako zobligowany jest odwoływać się (w swoim uzasadnieniu) nie do konkretnej strony apelacji – tylko właściwej karty z akt sprawy. Autor apelacji, poza deklaratoryjnym postawieniem zarzutu obrazy przepisów prawa procesowego, w ogóle nie wskazał możliwości wpływu podnoszonych uchybień (a w tym i obrazy art. 424 § 1 pkt 1) - zgodnie z art. 438 pkt 2 k.p.k. - na treść orzeczenia. Przypomnieć w tym miejscu wypada, iż obecnie ustawodawca nie wymaga już szczegółowego omówienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze (środkach zabezpieczających i innych), a wystarczające jest związane odniesienie się do tychże kwestii (art. 424

k.p.k.). Skarżący zdaje się również nie dostrzegać, że przedmiotem kontroli odwoławczej jest przecież zawsze wydany wyrok, a nie samo jego uzasadnienie, zaś sporządzenie uzasadnienia wyroku przez sąd I instancji, jako dokumentu wskazującego na motywy wydanego wyroku, jest czynnością wtórną, dokonywaną tylko w określonej sytuacji procesowej. Nawet zatem ewentualne nieprawidłowości uzasadnienia (co w niniejszej sprawie nie miało miejsca), nie może mieć wpływu na treść wydanego orzeczenia i stąd nie może prowadzić do wniosku, że zaskarżony wyrok jest również wadliwy. To zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, stanowiący podstawę dowodową wyroku, powinien decydować o trafności zawartych w nim rozstrzygnięć, nie zaś sam dokument w postaci uzasadnienia. W postępowaniu odwoławczym

przedmiotem kontroli jest prawidłowość przeprowadzenia dowodów i kształtowanie przekonania sądu co do wiarygodności przy budowaniu podstawy dowodowej wyroku, nie zaś sposób przedstawienia tych czynności w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Nie sposób też pominąć, że kwestionowane uzasadnienie nie utrudniło jednak obrońcy skorzystania z prawa do apelacji (sformułowania odpowiednich zarzutów odwoławczych), zaś sąd ad quem mógł dokonać rzetelnej kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Wbrew odmiennym twierdzeniom autora apelacji, uzasadnienie zaskarżonego wyroku (19 stron) spełnia zasadnicze wymagania przepisu art. 424 k.p.k. i klarownie tłumaczy: na których dowodach Sąd I instancji oparł swe ustalenia; dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych; wyjaśnia

kwalifikację prawną przypisanego oskarżonemu czynu i w tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny może się w do tychże pisemnych motywów w odpowiednim zakresie odwoływać. Co istotne, sposób wykonania obowiązku określonego w art. 457 § 3 k.p.k., jest przecieź pochodną, z jednej strony - jakości i kompletności wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku sądu I instancji, a z drugiej - treści zarzutów apelacji oraz wspierającej ją argumentacji (zob. postanowienia SN: z 25.04.2017 r., V KK 423/16, LEX nr 2288128; z 01.06.2017 r., III KK 5/17, LEX nr 2321862). Rzecz bowiem w tym, że wszystkie kwestie i problemy, przedstawione w przez obrońcę oskarżonego M. G. (1), były już generalnie rozważone, przez Sąd I instancji, także w tym zakresie, który stanowi ośnowę (sedno) wniesionej skargi odwoławczej. W takim zaś układzie,

jeśli analiza sądu I instancji jest prawidłowa i trafna (jak w niniejszej sprawie), to sąd odwoławczy może w istocie nie mieć nawet żadnych „nowych” argumentów, które by można było przedstawić w ramach ustosunkowania się do określonych zarzutów wniesionej apelacji (zob. postanowienie SN z 09.12.2016 r., V KK 308/16, LEX nr 2186588).

Nieuprawnione i nieprzejrzyste były w szczególności twierdzenia obrońcy (vide zarzut 2 tiret pierwsze), że nastąpiło „(...) praktyczne pominięcie spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego który w szczegółowy sposób opisał przebieg zdarzenia i od samego początku wskazywał, że nie przyłożył jedynie nóż do szyi pokrzywdzonego a to działanie samego pokrzywdzonego tj. zbliżenie głowy do noża i spowodowanie w ten sposób nacisku na ostrze a następnie wykonanie ruchu

głową
(najprawdopodobniej)dwukrotny)
spowodował
powstanie ran
czemu nie
sprzeciwia się
wydana w
przedmiotowej
sprawie opinia
medyczna
sporządzona przez
biegłe sądowe
wydana na etapie
postępowania
sądowego.”
Pomijając już
niefrasobliwość i
wręcz nieporadność
językową tak
sformułowanego
uchybień, należy
odnotować, że
wskazuje ono na
artykułowanie
naruszenia przepisu
art. 410 k.p.k.,
pomimo, że in
concreto zarzut taki
nie został wprost
sformułowany w
petitum apelacji.
Celowe wydaje się
w tym miejscu
przypomnienie, że
ww. przepis
zobowiązuje sąd
do oparcia swojego
rozstrzygnięcia na
wszystkich
okolicznościach
ujawnionych w toku
rozprawy głównej.
Oznacza to, że
po prawidłowym
przeprowadzeniu
postępowania
dowodowego, sąd
przystępując do
narady nad
orzeczeniem winien

mieć „w polu widzenia” wszystkie istotne dla tego rozstrzygnięcia dowody oraz wynikające z nich okoliczności faktyczne. Jednakże ów obowiązek nie może zostać prawidłowo zrealizowany wówczas, gdy każda z okoliczności, wynikających z przeprowadzonego przewodu sądowego, widziana jest osobno, niejako w sposób wyizolowany i w zupełnym oderwaniu od wszystkich okoliczności pozostałych, a takie przecież spojrzenie przedstawia obrońca M. G. (1). Tego typu swoiste atomizowanie dowodów i okoliczności, które prezentuje autor omawianej apelacji, z założenia wyklucza bowiem możliwość dokonania oceny całokształtu tychże dowodów w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania, jak tego wymaga art. 7 k.p.k. Jest oczywiste, że separacja poszczególnych dowodów oraz wynikających z nich faktów, ignorowanie

ich wzajemnego powiązania i zależności, powoduje iż będące przedmiotem osądu zdarzenie przestaje być spójnym ciągiem następujących po sobie i wzajemnie powiązanych elementów faktycznych. Wydaje się też, mając na względzie choćby lojalność procesową, że strona postępowania, zarzucająca de facto sądowi orzekającemu w środku odwoławczym obrazę art. 410 k.p.k., poprzez postępowanie sprzeczne ze wskazanymi wyżej regułami (tj. rzekome pominięcie „spójnych i logicznych wyjaśnień oskarżonego”), nie może sama, przeprowadzając wywód kwestionujący kompletność i trafność oceny dowodów dokonanej przez ten sąd, postępować w sposób z nimi sprzeczny, w szczególności poprzez zupełne ignorowanie zasadniczych dowodów, izolowanie innych -

kluczowych według
niej dowodów - od
pozostałego
materiału
dowodowego oraz
tendencyjną ocenę
ich znaczenia dla
rozstrzygnięcia, w
wyniku przyjęcie
pewnej, jedynie
hipotetycznej, ale
korzystnej dla strony
tezy. A tak
właśnie, jedynie w
sferze przypuszczeń
i hipotez - w ocenie
sądu ad quem,
- skonstruowana
i przeprowadzona
została
argumentacja
obrońcy M. G. (1).

Autor omawianej
apelacji sam zresztą
nie jest przekonany
do swych
przypuszczeń, skoro
podnosi, że (...) „najprawdopodobniej
dwukrotny” ruch
głową wykonany
przez
pokrzywdzonego
spowodował
powstanie ran. Sąd
I instancji w sposób
należyty odniósł się
do akcentowanych
przez obrońcę
okoliczności
logicznie wskazując,
że obrażenia ciała
pokrzywdzonego,
któremu założono w
sumie 15 szwów,
nie mogły powstać
w taki sposób,
jak to utrzymywał
oskarżony w swoich

wyjaśnieniach (str. 8-10 uzasadnienia SO, k. 703-705). Obrońca zdaje się też zupełnie nie dostrzegać, że oskarżony wkrótce po zdarzeniu sam oświadczył ekspedientce sklepu (...), że „chyba zabiłem kolegę, bo się pobiliśmy, ja mu gardło poderzynałem” (zeznania świadka W. J. k. 17v).

W żaden sposób nie można było też zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy (vide zarzut 2 tiret drugie i trzecie), że doszło do naruszenia akcentowanych przepisów prawa procesowego na skutek „(...) nadania waloru prawdziwości wyłącznie pierwszym zeznaniom D. A. (1), w czasie których wskazał na przebieg zdarzenia, bez zważania na to, że w trakcie zajścia świadek ten miał około 1,4 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (...)”, tudzież na skutek „(...) odmowy nadania waloru wiarygodności kolejnym zeznaniom

D. A. (1) złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego (drugie zeznanie dotyczące przebiegu zdarzenia) oraz przed sądem z uwagi na fakt, iż są one wg Sądu wynikiem jego pobytu w jednej celi z oskarżonym M. G. (1) w AŚ w M. (...). W tej materii należy bowiem przypomnieć, że kierując się przepisem art. 7 k.p.k. sąd może określonym zeznaniom świadka częściowo dać lub nie dać wiary, pod warunkiem jednak, że stanowisko swoje w sposób należyty uzasadni w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego. Tak też rzecz się przedstawia w sprawie przedmiotowej. Warto podkreślić, że wszystkie ewentualne rozbieżności płynące z relacji D. A. (1), Sąd I instancji miał w polu widzenia oraz szczegółowo do nich się odniósł w rzeczowych, pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jasno przy tym wskazując,

dlatego jako
szczerze i wiarygodnie
przyjął pierwsze
relacje
pokrzywdzonego
(pokrzywdzony,
który przebywał
w jednej celi
z oskarżonym nie
potrafił wyjaśnić
zmiany składanych
zeznań - str.
9-12 uzasadnienia
SO, k. 704-706).
Obrońca sugerując
w zarzucie, jakoby
pierwsze relacje
D. A. (1) były
wyłącznym
dowodem
obciążającym M.
G. (1) zdaje
się nie dostrzegać,
że zeznania ww.
pokrzywdzonego
zostały przecież
pozytywnie
zweryfikowane także
innymi dowodami,
w tym zeznaniami
świadców B. W., M.
T. (1), W. J., M. G.
(3) i D. G. (1), nadto
wynikami opinii
biegłego lekarza
sądowego
potwierdzającymi,
że obrażenia szyi
pokrzywdzonego
mają charakter ran
ciętych, na co
wskazują liczne
cechy w postaci
równych brzegów
ran, ostrych końców
oraz ich
zdecydowanie
większą długość
w stosunku do
głębokości. Nie

sposób pominąć, że usuwanie wątpliwości, przy ocenie danego dowodu, nie musi być dokonywane wyłącznie za pomocą konkretnego i bezspornego dowodu przeciwnego, lecz także za pomocą okoliczności lub wniosków wynikających z logicznego myślenia, czy wręcz doświadczenia życiowego.

Nie sposób również w tym miejscu pominąć, że w takich sprawach jak przedmiotowa, wręcz nie do przecenienia jest też znaczenie zasady bezpośredniości.

Wszakże przekonanie o prawdziwości, czy kłamliwości wypowiedzi konkretnej osoby kształtowane jest nie tylko w oparciu o treść tej wypowiedzi, ale istotne znaczenie mają wrażenia bezpośrednie, odnoszone przez sąd podczas przesłuchania.

Obserwacja stanu intelektualnego i emocjonalnego przesłuchiwanym osobom, sposobu reagowania na

zadawane pytania, czy ujawnione rozbieżności, sposobu zachowania się wobec innych uczestników postępowania i inne okoliczności, pozwala na pełną i wszechstronną ocenę ich wiarygodności. Sąd odwoławczy natomiast uprawniony jest jedynie wówczas do podważania ocen sądu I instancji w zakresie wiarygodności osobowych źródeł dowodowych, jeżeli stwierdzi w rozumowaniu tego sądu błędy czy uchybienia natury faktycznej, bądź natury logicznej albo też sprzeczności tych ocen ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Przyznanie zatem przez Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie wiarygodności określonym precyzyjnie w uzasadnieniu relacjom pokrzywdzonego i ww. świadków oraz wspierającym je zeznaniom świadków M. G. (3) i D. G. (1), tudzież ekspertyzom biegłych oraz

uznanie, że wyjaśnienia M. G. (1) nie mogą być podstawą kluczowych ustaleń, nie było dotknięte żadnym z tych uchybień i stąd też sąd odwoławczy nie miał podstaw do odmiennego uznania, że to właśnie te zeznania pokrzywdzonego i świadków były niewiarygodne, a szczerze i obiektywnie prawdziwe były jedynie wyjaśnienia ww. oskarżonego. Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę na relacje świadka D. G. (1), który zeznał, że pokrzywdzony D. A. (1) sam powiedział mu, że „dostał kosą od G.”, co potwierdzało okoliczność, że to działanie oskarżonego (nie zaś obrócenie głowy przez pokrzywdzonego) spowodowało określone obrażenia ciała D. A. (1) (zeznania D. G. k. 58v). Słusznie także Sąd I instancji zwrócił uwagę na relacje M. G. (3), który zeznał, że oskarżony M. G. (1) po spożyciu alkoholu powiedział mu, że „(...) chce

kupić nóż, aby kogoś dziabnąć” i nazajutrz dowiedział się, że rzeczywiście zakupionym nożem M. G. (1) dźgnął chłopaka” (zeznania M. G. (3) k. 72, str. 12 uzasadnienie SO k. 707).

Nie ma też w ocenie Sądu Apelacyjnego powodu, by zaaprobować kolejną, nieuprawnioną tezę obrońcy, iż do dowolnej i jednostronnej oceny materiału dowodowego doszło też na skutek „(...) nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadka B. W. co do przebiegu zdarzenia pomimo tego, że w tym dniu znajdowała się ona co najmniej w stanie upojenia alkoholowego (...)” (vide zarzut 2 tiret czwarte), skoro Sąd I instancji wskazał w jakiej części dał wiarę relacjom ww. świadka i swoje stanowisko przekonująco i logicznie uzasadnił (str. 10-11 uzasadnienia SO k. 705-706).

W żaden sposób nie można zgodzić się z twierdzeniami

obrońcy, iż do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów doszło na skutek „(...) nadania waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. T. (2) co do samego przebiegu zdarzenia pomimo tego, że w tym dniu znajdował się on co najmniej w stanie upojenia alkoholowego (...)” (zarzut 2 tiret piąte), skoro Sąd I instancji przyjął jedynie, że M. T. (1) nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, zaś informacje z nim związane uzyskał po jego zaistnieniu, zaś relacje ww. świadka korespondują z innymi wiarygodnymi dowodami, jak chociażby zeznania W. J. (str. 12 uzasadnienia SO k. 707).

Nieuprawnione były również twierdzenia, że doszło do „(...) pominięcia przy dokonywaniu oceny zeznań wszystkich świadków faktu, iż w dniu zdarzenia tj. 4.12.2020 roku znajdowali się oni co najmniej w stanie upojenia alkoholowego” (D.

A. (2), B. W.,
M. T. (1) – vide
zarzut 2 tiret szóste).
W szczególności
Sąd I instancji
miał na uwadze
podnoszoną przez
obrońcę okoliczność
(co wynika wprost z
pisemnych
motywów
zaskarżonego
wyroku).

Jednocześnie
obrońca zdaje się
przy tym w ogóle
nie dostrzegać, że
także i oskarżony
M. G. (1) w chwili
zdarzenia znajdował
się w stanie upojenia
alkoholowego, a przy
tym ww. oskarżony
był już wcześniej
leczony z powodu
uzależnienia od
alkoholu, jest
impulsywny, cechuje
go niski próg
frustracji,
nieumiejętność
korzystania z
doświadczenia i
nieliczenie się z
normami
powszechnie
uznanymi za
prawidłowe (opinia
sądowo-
psychiatryczna
k.128-130)

Nie ma również
żadnego
racjonalnego
powodu, aby
zaaprobować
ostatnie uchybienie
procesowe
akcentowane przez

obrońcę, iż rzekomo nastąpiło „(...) praktyczne pominięcie wniosków opinii medycznej oraz toksykologicznej sporządzonych na etapie postępowania sądowego pomimo faktu, iż Sąd nie kwestionuje ich wiarygodności zwłaszcza w kontekście tego, iż opinia medyczna nie wyklucza, że do powstania ran na ciele pokrzywdzonego doszło w sposób wskazywany przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach a także przez D. A. (1) w jego kolejnych zeznaniach (...)”.

Sąd I instancji w sposób należyty odniósł się do przeprowadzonych w sprawie opinii biegłych (opracowanych na piśmie, jak i ustnych), w tym i biegłej z zakresu medycyny sądowej J. S. wskazując, że są one logiczne i pozbawione sprzeczności.

Opracowane opinie winny być też zrozumiałe dla stron, skoro obrońca M. G. (1), przed zamknięciem przewodu sądowego, nie domagał się

nawet
uzupełniającego
przesłuchania ww.
biegłej J. S. na
rozprawie (k. 674).

Pożądanego przez
apelującego skutku
nie mógł też odnieść
kolejny zarzut (z
punktu 3) – „błędu
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę wyroku,
mający istotny
wpływ na jego
treść, polegający na
uznaniu
oskarżonego M.
G. (1) winnym
popelnienia
zarzucanego mu
czynu, pomimo
poważnych,
zasadnych
wątpliwości w tym
względzie,
wynikających z
całości kształtu
materiału
dowodowego sprawy
- w szczególności z
wyjaśnień
oskarżonego (...), a
także z zeznań
pokrzywdzonego D.
A. (1)(...)”. Rzecz
jednak w tym, że
zarzut oparty na
podstawie
odwoławczej z art.
438 pkt 3 k.p.k., aby
był skuteczny, nie
może sprowadzać
się do
zakwestionowania
stanowiska
zaskarżonego
wyroku tylko

poprzez samo przedstawienie odmiennej (własnej) oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać przede wszystkim na wykazaniu, jakich uchybień, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Tym samym dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie przez skarżącego nie tylko ogólnej wadliwości ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się Sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (czego jednak omawiana apelacja nie spełniła). W tym stanie rzeczy analiza treści zarzutów procesowych

wspartych zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych, pozwala na stwierdzenie, że mają one charakter stricte polemiczny, albowiem generalnie dotyczą kwestii prawidłowo ocenionych i ustalonych przez Sąd Okręgowy (z wyjątkiem kwestii rodzaju zamiaru o czym poniżej), a co do których – w zasadzie bez elementu „nowości” w warstwie argumentacyjnej – nawiązuje skarżący. Biorąc pod uwagę stanowcze sformułowanie zarzutów przez obrońcę, w powiązaniu z kategorycznym żądaniem uniewinnienia M. G. (1), tudzież postulatem wydania orzeczenia kasatoryjnego, należało oczekiwać, że uzasadnienie wniesionej apelacji w sposób wręcz oczywisty wykażą wadliwość argumentacji zaprezentowanej przez Sąd I instancji, rzeczywiście wykażą ewidentną błędność (poprzez kolizję z logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym)

rozumowania tego sądu w zakresie oceny wiarygodności i znaczenia dla rozstrzygnięcia konkretnego materiału dowodowego, nie zaś ograniczy się do deklaratywnego zanegowania prawidłowości tego rozumowania oraz zaprezentowania w to miejsce własnej, wybiórczej oceny dowodów, która sprowadza się do forsowania zupełnie irracjonalnej hipotezy, że osoba odpowiedzialną za spowodowanie obrażeń ciała jest sam pokrzywdzony, który niepotrzebnie wykonywał ruchy głową i to „najprawdopodobniej dwukrotnie”, jak utrzymuje obrońca.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego niezbyt precyzyjne było jedynie te ustalenia natury faktycznej Sądu I instancji, odnoszące się do strony podmiotowej przypisanego oskarżonemu czynu, które wskazywały, że M. G. (1) działał z zamiarem bezpośrednim usiłowania dokonania ciężkiego uszkodzenia ciała

pokrzywdzonego D.
A. (1). W tym
aspekcie Sąd I
instancji wskazał
jedynie w
uzasadnieniu, że
„materiał dowodowy
potwierdził
zasadność
zakwalifikowania
zachowania
oskarżonego M. G.
(1) jako zbrodni z art.
13 § 1 k.k. w zw. z art.
156 § 1 pkt 2 k.k. w
zb. z art. 157 § 2 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 64 § 1
k.k.” Rzeczą jednak w
tym, że przestępstwo
określone w art.
156 § 1 k.k. może
być popełnione nie
tylko z zamiarem
bezpośrednim, jak i
zamiarem
wynikowym, a za
tym ostatnim
przemawia choćby
(dostrzeżona przez
Sąd I instancji)
próba owinięcia
przez sprawcę
ręcznikiem
papierowym
zakrwawionej szyi
pokrzywdzonego (k.
698). Sprawca musi
chcieć obejmować
świadomością
przynajmniej
możliwość
spowodowania
swoim zachowaniem
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu innej
osoby i chcieć
takiego skutku albo
na nastąpienie
takiego skutku się

godzić. Postać ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przyjąć może więc postać zamiaru ogólnego, a na wystąpienie takiego zamiaru, jako

charakteryzującego stronę podmiotową czynu zabronionego w art. 156 § 1 k.k. wskazywać będzie m.in. sposób działania sprawcy, użyte narzędzie, stosunek do osoby pokrzywdzonej (zob. W. Wróbel [red.], A. Zoll [red.], Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część I. Komentarz do art. 117-211a, WKP 2017, LEX).

Konkretna postać ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie musi być zatem sprecyzowana w świadomości sprawcy (zob. postanowienie SN z 09.10.2018 r., III KK 552/18, OSNKW 2019, z. 2, poz. 9). Wskazuje się bowiem, że sprawca nie ma na ogół świadomości dokładnego obrazu wszystkich następstw swojego działania ale działa ze świadomością możliwości spowodowania daleko idącej krzywdy.

W ocenie sądu ad quem merytorycznie nietrafny był natomiast, podnoszony przez obrońcę, zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 156 § 1 pkt 2 k.k., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, podczas gdy - zdaniem obrońcy - „(...) nie zastały wypełnione ustawowe znamiona tego czynu, a oskarżonemu można ewentualnie przypisać sprawstwo czynu z art. 157 § 2 k.k.” (vide zarzut z punktu 1 petitum). Jak już to wyżej zaznaczono zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jeżeli bowiem nieprawidłowe są ustalenia faktyczne, na podstawie których sąd dokonał kwalifikacji prawnej czynu, to błędem pierwotnym jest błąd w ustaleniach faktycznych, a jego następstwem

wadliwa kwalifikacja
prawna i w tej
sytuacji obrońca
winien sformułować
jedynie zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych i
wykazać, że mógł
mieć on wpływ
na treść wyroku.
Obrońca nie jest
nawet
konsekwentny w
swoim stanowisku
skoro w petitum w
zarzucie pierwszym
akcentuje, iż „(...)”
oskarżonemu można
ewentualnie
przypisać sprawstwo
czynu z art.
157 § 2 k.k.”,
zaś w odmiennych
wnioskach apelacji
domaga się „zmiany
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienia M. G.
(1) od zarzucanego
mu czynu”,
ewentualnie –
„uchylenia wyroku i
przekazania sprawy
do ponownego
rozpoznania Sądowi
Okręgowemu w
Gorzowie Wlkp.”

Zresztą poprawność
zaprezentowanego
sposobu
argumentacji
obrońcy
postulującego
przypisanie
oskarżonemu
jedynie sprawstwa
czynu z art. 157
§ 2 k.k. byłaby
do zaakceptowania

jedynie wówczas,
gdyby przyjąć, że M.
G. (1) dwukrotnie
zadając nacięcia
ostrym nożem po
szyi
pokrzywdzonego
(przeciągając nożem
po szyi
pokrzywdzonego)
chciał i co
najważniejsze był
w stanie wywołać
wyłącznie te
obrażenia, które
finalnie wywołał.
Założenie takie
wymagałoby jednak
ustalenia, iż
właściwości
oskarżonego oraz
wszystkie
okoliczności
towarzyszące
zdarzeniu
pozwalałyby na
przyjęcie, że zadając
takie cięcia
oskarżony potrafił to
zrobić w sposób
na tyle precyzyjny,
aby spowodować
wyłącznie
powierzchowe rany
cięte szyi, a nie
obrażenia
poważniejsze. Taki
sposób argumentacji
jest jednak nie
do pogodzenia z
zasadami logiki,
doświadczenia
życiowego czy też
wiedzy wynikającej
z praktyki sądowej.
Oskarżony M. G.
(1) nie miał ani
stosownej wiedzy
medycznej, aby był w
stanie zlokalizować

te części szyi, w których duże naczynia krwionośne znajdujące się na odpowiedniej głębokości, tj. głębiej niż zadane cięcie, ani też odpowiedniej sprawności manualnej, którą można by nabyć wyłącznie w drodze praktyki lekarskiej. Zauważyć również należy, co skrętnie pomija obrońca, że w chwili zdarzenia (zadawania cięć nożem) oskarżony był pod znacznym wpływem alkoholu, co wykluczało opisywaną precyzję w operowaniu nożem, a całe zdarzenie miało charakter dynamiczny. O ile można sobie wyobrazić sytuację, w której doświadczony chirurg, posługując się precyzyjnym narzędziem, w warunkach sali operacyjnej dokonuje analogicznego cięcia szyi unieruchomionego pacjenta, to w przypadku nietrzeźwego oskarżonego, posługującego się w czasie zdarzenia zwykłym nożem, założenie takie jest

całkowicie irracjonalne. Odnosząc modus operandi oskarżonego do jego wyjaśnień nie sposób zatem przyjąć, że jego działania były starannie wykonane i przemyślane, a były wynikiem szczęśliwego zbiegu okoliczności (zob. wyrok SA w Katowicach z 22.10.2020 r., II AKa 258/20, LEX nr 3275371). Jak bowiem wynika z opinii biegłej zadane rany były w okolicy, gdzie tuż podskórnie przebiega duża żyła szyjna zewnętrzna, a na głębokości od 0,5 do 2 cm przebiegają duże naczynia szyjne, uszkodzenie których powoduje masywne krwawienie zewnętrzne i w krótkim czasie może doprowadzić do zgonu. W przypadku przebiegu rany w odległości dosłownie centymetra odległości od stwierdzonej lokalizacji bądź zadania uszkodzeń z nieco większym naciskiem na ostrokrawędzisty przedmiot, skutek niewątpliwie byłby bardziej poważny w postaci co

najmniej choroby realnie zagrażającej życiu lub utraty życia (opinia biegłej specjalisty medycyny sądowej k. 325).

Biorąc pod uwagę powyższe wskazania Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie w ten sposób, że orzekając w granicach przypisanego oskarżonemu czynu w punkcie I zaskarżonego wyroku przyjął, że oskarżony M. G. (1) działał z zamiarem ewentualnym przewidując i godząc się na możliwość spowodowania u pokrzywdzonego D. A. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Dokonana przez Sąd Apelacyjny modyfikacja opisu zaskarżonego wyroku (przyjęcie zamiaru ewentualnego), w zestawieniu z postawą oskarżonego zaprezentowaną na rozprawie odwoławczej, spowodowała, że - w ocenie sądu ad quem - nie zachodziła już w ogóle

potrzeba zaostrożenia
odpowiedzialności
karnej wymierzonej
M. G. (1) w
zaskarżonym
wyroku, w wyniku
trafnie
podniesionych i
uwypuklonych – co
do zasady – w
apelacji prokuratora
licznych
okoliczności
obciążających
oskarżonego
(uprzedniej
karalności za
przestępstwo
podobne, działania
podjętego bez
powodu, podjęcia
działań
zmierzających do
uniknięcia
odpowiedzialności
karnej [pozbycie się
narzędzia zbrodni,
ucieczka z miejsca
zdarzenia], działanie
pod wpływem
alkoholu). Warto
w tym miejscu
przypomnieć, że
dyrektywy sądowego
wymiaru kary nie
preferują żadnej
z nich: stopnia
winy, społecznej
szkodliwości czynu,
prewencji generalnej
i indywidualnej.
Obowiązkiem sądu
jest orzeczenie
wymiaru kary w taki
sposób, by uzyskać
efekt tzw. trafnej
reakcji karnej,
uwzględniając
wszystkie z wyżej
wymienionych

dyrektyw sądowego wymiaru kary (zob. postanowienie SN z 20.10.2017 r., III KK 381/17, LEX nr 2408304). Niewątpliwie zgodnie z zasadą indywidualizacji kary, powinna ona być dostosowana do właściwości i warunków osobistych sprawcy, albowiem tylko wtedy może spełniać funkcję resocjalizacyjną. Sąd Apelacyjny, mając na uwadze wszystkie dyrektywy określone w art. 53 k.k., uznał, że wymierzona za to przestępstwo kara 3 lat pozbawienia wolności, nie przekraczała ona sędziowskiego uznania, była współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz do stopnia zawinienia i uwzględniała generalnie katalog tych okoliczności obciążających, jak i łagodzących, jakie trafnie zaprezentowano w zaskarżonym orzeczeniu. Nie sposób pominąć, że wprawdzie oskarżony M. G. (1) prezentował raczej zmienne zachowania w czasie pobytu w warunkach izolacji

(opinia z ZK w G. k. 840-841), jednakże na rozprawie odwoławczej okazał szczerą skruchę i żal, wskazał wprost, iż zrozumiał swoje niewłaściwe postępowanie, wyraził wolę poprawy i zmiany dotychczasowego, niewłaściwego stylu życia prosząc jedynie o łagodną karę (k. 859).

W tej sytuacji, pomimo wniesienia apelacji na niekorzyść przez prokuratora, w przekonaniu sądu odwoławczego orzeczona kara pozbawienia wolności jest sprawiedliwa, będzie właściwie realizowała cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec M. G. (1), słowem stanowi realną i wystarczającą dolegliwość i będzie służyła właściwej resocjalizacji ww. oskarżonego, stwarzając rzeczywiste możliwości na osiągnięcie korzystnych efektów poprawczych. Konieczna jest przecież potrzeba wymierzenia takich kar, które odpowiadają

również i
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,
dając gwarancję
skutecznego
zwalczania
przestępczości,
tworzą atmosferę
zaufania do
obowiązującego
systemu prawnego
i potępienia, nie
zaś współczucia dla
ludzi, którzy to
prawo łamią. Kara
ma oddziaływać
również na
społeczeństwo,
szczególnie zaś na
tych potencjalnych
sprawców, którzy
gotowi byłiby iść w
ślady oskarżonego.

Reasumując,
wszystkie
zaprezentowane
powyżej względy
spowodowały, że
Sąd Apelacyjny na
podstawie art. 437
§ 1 k.p.k. dokonał
w zaskarżonym
wyroku określonej
zmiany, zaś wobec
braku innych
przyczyn z art. 440
art. 439 § 1 i
art. 455 k.p.k., w
pozostalej części -
jako trafny, słuszny
i sprawiedliwy -
utrzymał w go mocy.

Mając powyższe
rozważania na
uwadze, Sąd

Apelacyjny orzekł, jak w wyroku.		
Wniosek		
<p>Obrońca oskarżonego M. G. (1) wniósł o:</p> <p>„1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o:</p> <p>2) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp.”</p> <p>Prokurator we wniosku apelacji domagał się:</p> <p>„zmiany pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, poprzez wymierzenie oskarżonemu M. G. (1) kary 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.”</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Szczegółowe powody uznania wniosków obrońcy za niezasadne		

wskazano we
wcześniejszej części
niniejszego
uzasadnienia. W
apelacji nie
przedstawiono
żadnych
merytorycznych
argumentów
wskazujących na
to, że oskarżonego
M. G. (1) należy
uniewinnić, jak to
postulował skarżący.
Obrońca nie wskazał
też w uzasadnieniu
swej skargi
odwoławczej na
żadne racjonalne
argumenty, które
przemawiałyby za
uchyleniem
zaskarżonego
wyroku z
przekazaniem
sprawy Sądowi I
instancji do
ponownego
rozpoznania. W
zmienionej sytuacji
procesowej
(przyjęcie zamiaru
ewentualnego),
apelacja wniesiona
przez prokuratora
(w zakresie
orzeczenia o karze
- na niekorzyść
oskarżonego), nie
mogła zostać
uwzględniona.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Z tego też powodu Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok tylko w ten sposób, że przyjął, iż oskarżony M. G. (1) działał z zamiarem ewentualnym - przewidując i godząc się na możliwość spowodowania u pokrzywdzonego D.		

A. (1) ciężkiego uszczerbku na zdrowiu			
Zwięźle o powodach zmiany			
W przekonaniu sądu ad quem apelacja wywiedziona przez obrońcę nie była zasadna, jednakże konsekwencją jej wniesienia była niewielka zmiana opisu przypisanego oskarżonemu czynu (w zakresie zamiaru z jakim działał), zaś powody postąpienia sądu odwoławczego przedstawiono szczegółowo we wcześniejszych rozważaniach.			
0.1. 5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.9. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
pkt II	Wszystkie zaprezentowane w powyższych		

	<p>rozważaniach względę spowodowały, że Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., dokonał w zaskarżonym wyroku odpowiedniej, przedstawionej wyżej zmiany, zaś wobec braku innych przyczyn, wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 oraz art. 455 k.p.k., wyrok ten w pozostałej części - jako trafny, słuszny i sprawiedliwy - utrzymał w mocy.</p>	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III i IV	<p>Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U.2019.1513 j.t.) w zw. z § 2 i 3, § 4 ust. 1 i 4, § 17 ust. 2 pkt 5 i rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu</p>	

(Dz.U.2019.18 j.t.),
zasądzono od
Skarbu Państwa
obrońcy
odpowiednią kwotę
tytułem kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej
oskarżonemu z
urzędu w
postępowaniu
odwoławczym.

O kosztach za
postępowanie
odwoławcze
rozstrzygnięto, na
podstawie art. 626
§ 1, art. 634 i art.
624 § 1 k.p.k. w zw.
17 ust. 1 i 2 ustawy
z dnia 23 czerwca
1973 r. o opłatach
w sprawach karnych
(Dz.U.1983.49.223
t.j.) w ten sposób, że
zwolniono
oskarżonego od
obowiązku kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze, zaś
wydatkami tego
postępowania
obciążono Skarb
Państwa.

Mając powyższe
rozważania na
uwadze, Sąd
Apelacyjny orzekł
jak w sentencji
wyroku.

7. PODPIS

SSA Stanisław
Stankiewicz SSA

Jacek Szreder SSA
Janusz Jaromin

1.10. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku sądu I instancji		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Międzyrzeczu		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o karze		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana